

[Ib Nørlund]

dens ynksomme tuden som det, der er tilbage af hele sagen.

Man skal dog her også tage i betragtning, ikke alene at der allerede er brugt 130 mill. kr. til forberedelsen, men også at en række virksomheder er indstillet på hele dette bygningsarbejde. Blandt dem skal jeg da lige trække frem Frederiksværk Stålvalseværk, som jo fik bevilget af folketingset 300 mill. kr. i kapitaltilskud og i garantier, navnlig under henvisning til den rolle, det skulle spille ved Storebæltsbroens bygning; man skulle levere 200.000 t stål i de næste 4-5 år. Man gav dem pengene, men nu kommer bestillingerne ganske åbenbart ikke.

Der er da også hensynet til den fagbevægelse, som man gang på gang har lovet at nu skulle dette store beskæftigelsesarbejde sættes i gang.

Men der er jo også et afgørende nyt moment i tingene netop på denne 1. september, nemlig det – og det fremgår af den fhv. trafikministers svar i PØ-udvalget – at der sker den nye ting, at man nu bliver nødt til at give disse arbejder i EF-licitation. Det vil sige, at hele arbejdet kommer til at spille en helt anden rolle, også for beskæftigelsen og for erhvervslivet, end det ellers var tænkt. Selvfølgelig kan der være noget symbolsk i, at en regering, som fremtræder også som en EF-koncentration, netop sørger for at få en sådan beslutning i gang, men i praksis kommer den vel også til at betyde, at hele sagen skydes ud.

Skændselen ved alt dette synes jeg først og fremmest falder på socialdemokratiet, selv om jeg ikke er uopmærksom på, at også den nye trafikminister jo i sin tid stemte for Storebæltsbroens bygning.

Man har jo altså især gjort hr. Kjeld Olesen til sonoffer, i hvert fald efter hans egne beretninger. Jeg har lagt mærke til, at de strider mod statsministerens, men der sker jo det, at der rapporteres fra disse forhandlinger på måder, som altså er omstridelige. Men hr. Kjeld Olesen er nu nedsænket fra sine hidtidige højder til at være sådan nogenlunde på niveau med os andre. Det fremgår, at han er blevet hyret til en ret utaknemlig opgave, nemlig at skulle forklare, hvorfor det gode, man vil, det gør man ikke med denne regering, og hvorfor det onde, man ikke vil, det gør man. Jeg er bange for, at det er et

tema, vi vil høre gennemspillet nogle gange i den kommende tid.

Jeg hørte også, at hr. Kjeld Olesen sagde, at vi står, hvor vi stod. Det gælder vist ikke rigtig denne her bro. Det synes jeg nok man må give lidt mere forklaring på.

Men det, som jeg synes er det værste i sagen, er, at hele den måde at optræde på også rammer folketingets troværdighed som igangsætter af virkelig omfattende offentlige arbejder. Jeg må indrømme, at det ikke er enestående, for dette bliver jo led i en perlerække indeholdende Københavns tunnelbane, som var vedtaget og lå vedtaget i 20 år, indtil man vedtog, at man ikke havde vedtaget den. Det gælder lufthavnen og alle de problemer dér. Nu kommer altså Storebæltsbroen, og spørger man, bliver naturgasanlæggene det næste, der skal behandles på den manér?

Jeg kan forstå, at de, som mener, at alting her i landet skal overlades til de private kapitalister, kan have interesse i at kompromitere initiativer til at sætte sådanne ting i gang og sådanne arbejder i gang, men at socialdemokratiet også låner sig ud til det, er en af de ting, som sammen med meget andet skaber den bitterhed, utilfredshed og uro, som man altså vil betitle stabilitet. Det allermindeste, man dog burde gøre fra regeringens side, var at opklare: hvad er egentlig lovgrundlaget for, at man handler og skalter og valter på den måde, som man gør her?

Lilli Gyldenkilde (SF):

Det, der kalder mig herop, er, at der i redegørelsen ikke med ét ord er omtalt en momscompensation. Når hr. Kjeld Olesen i sin ordførertale siger, at socialdemokratiet står, hvor det hele tiden har stået, så må jeg tillade mig at sige, at det vist ikke er helt rigtigt.

Da momsforhøjelsen i 1977 blev vedtaget herinde, blev den efterfulgt af en række følgerlove, der medførte kompensation til særligt udsatte grupper, det var pensionister og børnefamilier, ligesom der blev givet særlige sociale ydelser samt hjælp til uddannelsessøgende. Det beløb, der blev brugt til kompensation, var på 608 mill. kr., og det vil sige, at uden kompensation vil disse gruppers andel af denne finanspolitiske stramning blive ca. ¼ mill. kr. Når jeg fremdrager dette, er det for at vise, at socialdemokratiet ikke står,